

El lector / l'expert

¿Què és el servei Padicat?

ARIADNA
GARRIDO
LLEIDA

Padicat, que significa Patrimoni Digital de Catalunya, és un servei de la Biblioteca de Catalunya, pioner a tot el continent europeu.

El servei de Padicat està destinat a capturar i difondre les pàgines web creades a Catalunya, amb la missió de preservar per al futur el que es publica a internet, fet que fins ara no es podia dur a terme per manca de les tecnologies necessàries.

Mitjançant una sèrie d'aplicacions informàtiques, es realitzen captures periòdiques de pàgines web d'adminis-

nistracions públiques, d'empreses, d'universitats i de centres de recerca, de mitjans de comunicació, de particulars, d'associacions i d'identitats de tot tipus, amb la finalitat de mostrar versions històriques de cadascun d'aquests llocs web.

En definitiva, l'objectiu principal que es persegueix amb Padicat és crear l'Arxiu Web de Catalunya.

Dolors Lamarca.

Directora de la Biblioteca de Catalunya

Podeu efectuar la vostra consulta per carta, per telèfon (93.265.53.53) o a través del correu electrònic lector_experto@elperiodico.com

L'EDUCACIÓ DELS JOVES

Temps de divertir-se

Pedro de la Prada
Sant Adrià de Besos

Una dona em comentava l'altre dia que la seva filla, al sortir del col·legi, va a classes d'Anglès dimarts i dijous, i que tres dies més va a classes de Música. Jo li vaig preguntar pel temps que li quedava per als deures, i ella em va dir que el d'abans del sopar i, si no, durant el cap de setmana. Opina que si no fes aquestes activitats, es passaria la tarda davant de l'ordinador o de la tele o, si no, amb les amigues al carrer. Jo crec que els nens i joves han de tenir el màxim de temps possible per fer el que vulguin ara que poden, abans que comencin les hipoteques, les crisis de parella, els ERO a l'empresa... I la mare em va respondre que, precisament perquè la vida és molt dura, ara que poden han de fer aquestes activitats, per no clavar-se la patacada més endavant. Que trist, vaig pensar jo; ja preveu que el seu futur serà molt difícil i, no obstant, el poc temps de la seva vida en què podria fer el que voldria, l'hi impedeixen també. Estem construint un món de desgraciat.

ENTERRAMENTS FINANÇATS

El preu de morir

Emili Monera Pou
Barcelona

Avancem cap a la modernitat, però només en el que dona diners al mandatari de torn. No em diguin que un avanç no seria reformar en profunditat el negoci dels difunts, que, tot i que compta amb instal·lacions modernes i multimilionàries, està basat en un concepte de negoci d'èpoques passades. Tenim la millor Seguretat Social del món, que ens veu néixer, ens cuida durant la nostra vida laboral, ens ajuda a viure en els anys postlaborals de descans mescurat, però ens abandona quan ens morim. ¿Això no és una incongruència que només fa pudor de diners? La Seguretat Social hauria d'oferir, a qui ho volgués, un enterrament digne -tots iguals-, amb un servei senzill però complet, per ajudar les persones que han cotitzat tota la vida. Així els seus familiars i amics no haurien d'empenyorar-se per poder finançar un comiat que hauria de ser el colofó de la trajectòria viscuda amb la Seguretat Social.

Energia deplorable

Aquesta instal·lació de Fecsa tan deplorable, situada a la rambla de Rafael Casanova, de Sant Boi de Llobregat, fa cinc mesos que està així. Els cables suposen un perill. ¿Considera Fecsa que amb una cinta d'advertència ho arregla?
Isabel Mestre Grau. Barcelona

GOSSERA DEL PARC DE L'ORENETA

Pensant en els nens

Maria José Camacho Ruiz
Barcelona

Sóc mare d'una alumna de l'escola Aula. A casa tenim un gos i altres animals, als quals cuidem amb el respecte que es mereix qualsevol ésser viu. I en aquests últims dies he seguit amb interès el debat obert sobre la construcció d'una gosserra a nou metres escassos de distància del col·legi Aula i veig que s'està anteposant el benestar animal per davant del dret de tots els nens a desenvolupar la seva educació en un entorn adequat.

S'hauria d'evitar la demagògia que es comença a fomentar des d'àmbits polítics i associacions pro drets dels animals, que insinuen que el rebuig a la gosserra es deu a la proximitat amb un col·legi que alguns qualifiquen d'elit en to negatiu. Cap alumne és d'elit; simplement són nens amb dret a estudiar en les condicions més dignes possibles, cosa que serà molt difícil si diàriament han de cohabitar a nou metres de distància amb 400 animals. El que és just és respectar el dret de tots els nens de totes les escoles que es veuen afectades, independentment de si són públiques, concertades o privades.

PATRIMONI ARQUITECTÒNIC

L'estàtua del 'lapis'

Jordi Pausas
Piris

El monument conegut com el «lapis» o Cinc d'Oros, és l'obelisc situat al creuament de l'avinguda de la Diagonal amb el passeig de Gràcia, que va ser erigit en el seu moment per homenatjar la República, amb una estàtua dedicada a Pi i Margall al peu, obra de Josep Viladomat, avui col·locada en un altre barri de la ciutat. Amb el triomf dels feixistes, l'estàtua va ser retirada, i al seu lloc se n'hi va col·locar una de Frederic Marés, que representa la Victòria i que és la que encara avui podem contemplar. S'hauria de tornar l'esclat de Viladomat al seu lloc i retirar la de Marés. Però la cosa es complica, ja que el monument a la República en un barri poc cèntric no distorba, però retornar-la al seu lloc primigeni suposaria un fet insòlit, ja que seria un reconeixement a la República en una plaça que actualment porta el nom del rei Joan Carles I. El fet seria mereixedor d'una pel·lícula -evidentment espanyola- sobre la memòria històrica.

L'ABUS DEL MÒBIL

Una greu malaltia

Jordi Riü Vidal
Sant Antoni de Vilamajor

El departament de neurologia de la Facultat de Medicina de Chicago ha publicat un detallat informe d'una malaltia anomenada *mobilitat*. El primer símptoma es manifesta quan s'enganya dient que es necessita mòbil. El segon és quan s'escull els carrers més transitats per anar inclicant bajanades. I es considera incurable quan es parla en locals tancats com ara consultes, teatres o ascensors. L'únic positiu és que els afectats no són agressius ni perillosos.

AJUNTAMENTS CORRUPTES

A costa del poble

Marcos Hernández Naranjo
Sant Adrià de Besos

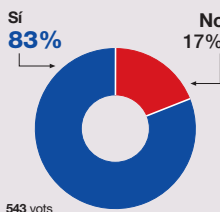
Un nou cas de corrupció ha sacsejat un altre ajuntament d'Espanya. Vull saber quants consistoris corruptes queden per descobrir. És vergonyós que, mentre el país pateix una crisi profunda, s'omplin les butxaques a costa nostra.

La pregunta

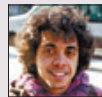
¿Ha d'escollar les queixes dels mestres, el conseller Maragall?

Els vots a la web

Resultat d'ahir a les 21.30 h

543 vots

Enero
Arostegi

Delmeant

Sí. Ha d'escollar les seves demandes, perquè els professors són els que viuen en primera persona la reforma de l'educació i els canvis que aquesta comporta. Crec que aquest tipus de canvis s'han de tirar endavant mitjançant el consens.

Rafael
Moreno

Jubilat

Sí, perquè se suposa que si convoquen vagues, deu ser per alguna cosa. Crec que els canvis que ha proposat el conseller no han tingut en compte el diàleg amb els principals afectats, que són els mestres de les escoles.

M. Carmen
Calatayud

Administrativa

Sí. Sempre s'ha d'escollar l'altra part per poder arribar a un acord. Crec que Maragall hauria de tenir més en compte l'opinió dels professors respecte dels canvis que pretén realitzar, ja que al cap i a la fi els afectaran en la seva professió.

Meritxell
Rodés

Música

Sí. Crec que Maragall ha d'escollar els mestres perquè hi ha moltes coses amb les quals no estan d'acord, i és primordial que se'ls tingui en compte, ja que es tracta d'aspectes relacionats amb la seva feina.

La pròxima pregunta

¿Opineu, com el Papa, que el preservatiu agreuja la sida? Podeu respondre a la web: www.elperiodico.cat

Petit observatori

JOSEP MARIA
Espinàs

La vida del bloc i el boli

A vegades em pregunten: «I vostè, quan fa un viatge a peu, ¿porta un bloc per anotar-hi el que li interessa?». Fa anys no m'ho preguntava ningú. Donaven per fet que si algú volia recordar el que havia vist, o el que havia pensat, mentre feia una volta per Itàlia o s'estava uns quants dies a París, apuntava les seves impressions en un bloc o en una llibreta.

Això és el que han fet, habitualment, no tan sols alguns ciutadans normals, sinó també, l'escriptor curiós, l'explorador de territoris exòtics, l'arqueòleg o el naturalista que dedicava llargues estones a l'observació. Els quaderns de viatge de determinades persones són documents d'un gran valor literari, geogràfic, històric. Aquelles anotacions són, sovint, la base d'un futur text més extens que acabarà recollint la interpretació científica d'un fenomen. Tot havia començat amb un quadern i un lapis.

No m'imagino a mi mateix, quan camino, auturament-me regularment per introduir les meves impressions en un ordinador portàtil. El bloc i el bolígraf, tan humils com són, resulten molt pràctics. Fins i tot s'hi poden fer esquemes de paisatges o afegir ràpidament una referència tres pàgines més enllà. S'ha de procurar, això sí, que la lletra sigui mínimament clara.

Em sembla que ja s'han acabat els manuscrits amb correccions. En els textos picats a l'ordinador, si es produeix un error es pot esborrar, i de l'error ja no en queda constància. Només podem conèixer l'última versió d'un text. El procés mental de l'escriptura -que és un procés que té aturades, vacil·lacions, dubtes, modificacions- ja no és visible. Conèixer quina paraula o quina frase s'ha substituït per una altra, i deduir el perquè, podria ser molt interessant per als estudiosos.

O sigui que les temptatives i les versions originals cada vegada estan menys documentades. La imperfecció va de baixa. Potser ha de ser així. També desapareixen les signatures amb la proliferació -tan útil, que consti, i al mateix temps tan fatigant- dels correus electrònics. Jo no hem de dir mai allò d'«aquesta firma és il·legible». Els *e-mails* no porten firma, ja no n'hi ha d'ampul·looses ni d'humils, ni de vulgars ni d'elegants. A més a més, tothom té la mateixa lletra.

Però encara hi ha algú que, quan se'n va a fer turisme, s'emporta un bloc i un bolígraf, i anota on ha dinat, on ha comprat un jersei, quina impressió li ha fet un castell. I envia una postal, que potser és l'últim refugi de l'escriptura a mà. ≡